

A decorative orange line art graphic consisting of a horizontal line on the left that branches into several shapes: a diamond, a wavy line, and a large, stylized shape resembling a teardrop or a drop with a circular hole inside.

چگونه می‌تواند زندگی شما را دگرگون کند

آلن دوباتن . جان آرمسترانگ

ترجمه‌ی گلی امامی

روش کار

۱۰

عشق

۱۱۶

طبیعت

۱۴۸

پول

۱۸۶

سیاست

۲۲۸

۱ به یاد آوردن

با خاطره شروع می‌کنیم: ما در به یاد آوردن چیزها مشکل داریم. مغز ما به طرز وحشتناکی مستعد فراموش کردن اطلاعات مهم است، هم اطلاعات واقعی و هم اطلاعات حسی.

یادداشت کردن واکنش آشکاری است به بازده فراموشی؛ هنر، پاسخ دومی به این مشکل است. یکی از روایت‌های بنیادی درباره‌ی نقاشی مبتنی بر همین نکته است. نکته‌ای که مورخ رومی، پلینی پدر، به آن اشاره کرده و اغلب در هنر قرن‌های هجدهم و نوزدهم اروپا به تصویر کشیده شده است.

زوج عاشق جوانی مجبورند از هم جدا شوند، دختر از ترس از دست دادن یارش تصمیم می‌گیرد طرحی از پرهیب او بکشد. طرحی خطی از سایه‌ی او را با تکه‌چوبی سوخته در کنار سنگ گوری می‌کشد. نقاشی رنیو^۱ از این صحنه سخت تأثیرانگیز است. (تصویر ۱) آسمان لطیف غروب، به پایان آخرین روز با هم بودن عشاق اشاره دارد. فلوت زنگ‌زده‌ی پسرک، نماد سنتی شبانان، با بی‌توجهی در دستان اوست، درحالی‌که در طرف چپ، سگی سرش را بالا گرفته و به زن می‌نگرد که یادآور وفاداری و وابستگی است. زن این تصویر را می‌کشد تا وقتی پسرک رفت، بتواند با وضوح و قدرت او را در ذهن حفظ کند؛ به عبارت دیگر، آن‌گاه که پسرک، کیلومترها آن طرف‌تر در دره‌ای مشغول چراندن گله‌اش است، شکل دقیق بینی، حلقه‌های مو، خم‌گردن و شانه‌ی کمی بالا رفته‌ی او برایش باقی خواهد ماند.

مهم نیست این تصویر بازتاب دقیقی از بنیاد هنر نقاشی هست یا نه. بینشی که القا می‌کند بیشتر مربوط به روانکاوی است تا تاریخ کهن. پرسش مهمی که رنیو مطرح می‌کند این است که - چرا هنر برای ما ارزش دارد - و نه این که معمای تلاش تصویر اولیه چه بوده و پاسخی که می‌دهد حیاتی است. هنر به ما کمک می‌کند به نکته‌ای واقه شویم که در زندگی ما اهمیتی اساسی دارد: (با آن) چیزهایی را که برایمان عزیز است فانی هستند، حفظ می‌کنیم.

تمایل به عکاسی از خانواده را در نظر بگیرید. نیاز به دوربین دست‌گرفتن ناشی

۱. ژان باپتیست رنیو (Jean-Baptiste Regnaut)، اصالت هنر: دیبوتاد (Dibutades) چهره‌ی شبانی را طرح می‌زند، ۱۷۸۶. نمی‌خواهم فراموش کنم امشب چه شکل هستی.

شناخت ضعفی است که در قبال گذر زمان داریم: این که منظره‌ی تاج‌محل، گردش در بیابان و از همه مهم‌تر تصویر کودکانمان را که روی فرش اتاق نشیمن نشسته‌اند و با دقت مشغول ساختن چیزی با لگو هستند، فراموش می‌کنیم.

در ترس ما از فراموشی نکته‌ی خاصی نهفته است. مسئله فقط از یاد بردن جزئیاتی